

er ubestrideligt, at Venstre har vundet sin Styrke ved Hævdelsen af Folketingets Bevillingsret, er det ogsaa saaledes, at skal denne Styrke bevares og udvikles under det ny System, skal det ikke ske paa den Maade, at man kritikløst følger sin Regering. Man skal selvfølgelig ikke øve en Kritik som den, man øvede og maatte øve over for en Regering, der ikke havde Venstres Tillid. Men det er givet, at skulle vi naa til at kunne sige, naar Finansloven efter 3die Behandling forlader Tinget, at det ikke alene er Venstres Regerings, men ogsaa Folketingets Finanslov, maa vi gennem Drøftelse dels i Udvalget og dels i Tinget af de enkelte Spørgsmaal tilegne os disse, saa vi faa en Overbevisning om, at den Maade, de ere løste paa i Finansloven, er den rigtige og en saadan, at Vedtagelserne ikke blot ere Proformavedtagelser, men Vedtagelser, som virkelig ere begrundede i Kraft af Drøftelser af de enkelte Spørgsmaal. Ud fra denne Betragtning tror jeg ingeniunde, at hverken Regeringens enkelte Medlemmer, ejheller dette Tings Medlemmer skulle studse over eller føle sig skuffede ved, at der paa enkelte mindre Spørgsmaal kan være Uoverensstemmelser. Disse betragter jeg netop som Vidnesbyrd om, at man ikke efter, som Regeringens Ønske er, har stemt: Ja til alt, hvad der er kommet frem, men netop har søgt at danne sig en klar Overbevisning om Spørgsmaalene og Formen for deres Løsning. Derved bekræftes det, at vi have haft klart for os Løsningen af de enkelte Spørgsmaal og Berettigelsen til at løse dem paa den Maade, som sket er. Saaledes synes jeg, at vi ikke have Grund til at være skuffede over Uoverensstemmelserne, men at vi snarere maa tage dem som et Vidnesbyrd om, at denne Betragtningssmaade virkelig har været den til Grund liggende. Jeg mener i disse mine Udtalelser at være i Overensstemmelse med, hvad der blev sagt af den Ordfører, som først havde Ordet ved Finanslovens 2den Behandling (Zahle), naar han sagde, at det for Finansudvalget i Aar havde været Opgaven at styrke Regeringen ogsaa ved Behandlingen af Finansloven netop derved, at Behandlingen havde været af en saadan Natur, at de enkelte Medlemmer, saavel af Udvalget som af Tinget, virkelig havde dannet sig en Overbevisning om, at de Spørgsmaal, der vare fremme paa Finansloven til Løsning, vare løste paa en Maade, som man selv var tilfreds med, og det ikke alene, fordi Regeringen var til-

freds med det. Netop deri synes jeg ligger Styrken for Regeringen og det Parti, jeg nærmest repræsenterer. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte og anbefale de faa Ændringsforslag under Finansministeriets Budget, som ere stillede af Flertallet eller Udvalget.

Finansministeren (Hage): Der er kun et enkelt Ændringsforslag, som giver mig Anledning til nogle Bemærkninger. Det er Ændringsforslaget under Nr. 162 om et personligt Tillæg af 1,250 Kr. til Honoraret for 5te Direktør i Statsstalten for Livsforsikring, hvilket Tillæg Udvalget foreslaar at nægte. Den ærede Ordfører har selvfølgelig Ret i, at Folketinget staar fuldstændig frit over for dette Spørgsmaal. Tinget og Rigsdagen have ikke nogen Forpligtelse til at bevilge disse 1,250 Kr., men jeg vilde have sat Pris paa, om Finansudvalget kunde have fulgt det Forslag, jeg derom har stillet. Den tidligere Finansminister var gaaet af som 5te Direktør ved Livsforsikringsanstalten — dette fastsloges ved den i Fjor vedtagne Finanslov, hvis der overhovedet derom kunde være nogen Tvivl — og fik i afvigte August Maaned ny Udnævnelse til denne Stilling. Jeg vilde finde det naturligt, at man over for ham fulgte en lignende Fremgangsmaade som over for Bestyrelsens Formand og tillagde ham det fulde Honorar, han oppebar, forinden han blev Minister. Jeg beklager meget, at Finansudvalget paa dette Punkt har været af en anden Opfattelse.

Med Hensyn til de Punkter, som i øvrigt berøres i Betænkningen, og som den ærede Ordfører har gennemgaaet, kan jeg i det væsentlige henholde mig til hans Udtalelser, og jeg finder derfor ikke Anledning til at gaa nærmere ind paa dem alle. Kun nogle enkelte skal jeg omtale. Med Hensyn til det Spørgsmaal, der berøres i Betænkningen under Nr. 27, nemlig Højesteretsassessorernes Pensionering, skal jeg sige, at dette egentlig nærmest vedrører Justitsministeriet, om end det paa Finansloven fremtræder paa Finansministeriets Budget. I Finansudvalget har jeg i den derom stedfundne Konference udtalt, at jeg ved at gennemgaa tidligere Forhandlinger om lignende Spørgsmaal er bleven opmærksom paa, at der med Hensyn til hele dette Forhold er en gammel Divergens mellem Finansministeriet og Justitsministeriet. Finansministeriet har gentagne Gange ved tidligere Lejligheder gjort en